

Chvála Kristu,

tak je to tady – nový školní rok 2019/20. Nejen pro děti, ale pro každého z nás je to změna. Prostě končí doba, kdy máme nejčastěji dovolenou, končí doba dlouhých a plných slunce letních dnů. Ale nakonec je to dobře. Nemůžeme být pořád léto a prázdniny a dovolené. Máme rádi změnu. Změna znamená, že je před námi něco jiného, a to je samo o sobě zajímavé. Co nám Bůh připravil? Vždy plnou náruč. Jen přistoupit k Němu blíž a vzít si to. Řada lidí to ví a dělá to, ale jsou i takoví, kteří si to neuvědomují, a tak vás všechny prosím o modlitbu za ně. Nikdo není zlý, jen občas zabloudí, anebo má prostě smůlu, že mu nikdo dostatečně jasně neukázal Boha. Dělejme to společně. Buďte v tom mou pravou rukou a běžte hlásat Krista tam, kde kněz nemá přístup. Často se za to modlím a sloužím na tento úmysl mše svaté.

Dnes je také nanejvýš vhodné vzpomenout na II. světovou válku. Je to zrovna 80 let od jejího vypuknutí. 1. září 1939 Německo vpadlo do Polska a stalo se to zrovna mé rodné zemi v Kaszubech. Moje babička Helena mi vyprávěla, že tento osudný den zaslechla hrozný dunění těžké palby. Mořská hladina nesla zvuk velmi daleko. Pak se dozvěděla, že se jednalo o predreadnought třídy Deutschland

Schleswig-Holstein, který byl použit k útoku na Westerplatte. 17. září se k německé agresi přidala sovětská armáda, která zaútočila na Polsko z východu. Válka je strašná. Je zlá. I když není příjemné na ni vzpomínat, je to naše povinnost. Nemůžeme zapomenout na lidi, kterým vděčíme za mír, kterého si dnes užíváme. Položili za mír a za svobodu, i tu naši, svůj život. Když nevíme, jakou hodnotu má mír a svoboda, pak si jich ani nedokážeme správně vážit. Jedna válka a tolik utrpení. Tolik zmařených životů. Tolik zlomených srdcí. Tolik rozbitých rodin. Tolik ponížení, zklamání, strachu. Je proto naší povinností neustále si klást otázku: Proč jsou války? Kde opravdu vznikají? A je třeba si položit také tuto otázku: Co můžu udělat, aby už nikdy válka nebyla?

Celkové ztráty na životech způsobené druhou světovou válkou představují více než 72 milionů lidí. Tato čísla se o něco liší s ohledem na prameny, ale nic nezmění skutečnost, že když se nad těmi čísly zamyslíme, udělá se nám zle. Jak je to vůbec možné, aby člověk člověku připravil takový osud?

Bůh nám dává v této věci důležitý vzkaz. „Když znovu svolal zástup, řekl jim: „Slyšte mě všichni a rozumějte:

15 Nic, co zvenčí vchází do člověka, nemůže ho znesvětit; ale co z člověka vychází, to jej znesvěcuje.

16 Kdo má uši k slyšení, slyš!”

17 Když opustil zástup a vešel do domu, ptali se ho jeho učedníci na to podobenství.

18 Řekl jim: „Tak i vy jste nechápaví? Nerozumíte, že nic, co zvenčí vchází do člověka, nemůže ho znesvětit,

19 poněvadž mu nevchází do srdce, ale do břicha a jde do hnoje?“ Tak prohlásil všechny pokrmu za čisté.

20 A řekl: „Co vychází z člověka, to ho znesvěcuje.

21 Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy,

22 cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovržlivost.

23 Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka.“

(Mk 7, 14-23)

Celé zlo války tedy pochází z nitra člověka. Jákeho člověka? Člověka, který má nemocné srdce. Srdce, které se vzdálilo od Boha. Srdce, které nežije podle Božích slov.

To je důvod všech válek a celého neštěstí, které zakoušíme zde na zemi.

Co tedy můžeme udělat, aby už nebyly války? Obrátit se k Bohu a žít tak, jak nám ukázal.

Jenom Bůh je dobrý, řekl Ježíš. Přikloňme se proto k Bohu a tím se vzdálíme zlu. Bez Boha nemůžeme být opravu dobří a s Ním můžeme všechno. Dovolme proto Bohu, aby v nás působil. K tomu je nutné naše vědomé rozhodnutí.

Děkuji všem, kteří se modlíte, kteří se zvedáte ze svých hříchů skrze svátost smíření, kteří přijímáte Tělo Páně během nedělních bohoslužeb, kteří se snažíte mít čisté srdce, protože tím se stáváte šířiteli dobra a brzdíte příchod další války.

Děkuji.

P. Leslaw Mazurowski

Mše svatá na HŘÍŠTI se OPĚT VYDAŘILA...

Poslední červnovou neděli se konala již potřetí venkovní mše svatá v prostorách areálu Fotbalového klubu Bolatice. Počasí nám opět přálo, proto byla letošní účast rekordní při návštěvě přesahující dvě stovky účastníků. Velké poděkování patří duchovnímu správci naší farnosti p. Mgr. Leslawu Romanu Mazurowskému za podporu myšlenky mše svaté pod otevřeným nebem a uspořádání tohoto netypického zážitku. Během mše došlo i na požehnání našeho areálu před chystanou rekonstrukcí našeho hřiště. Nemůžeme zapomenout poděkovat za pomoc p. Patriku Vehovskému a dalším, kdy úroveň a kvalita mše svaté připomíná klasické prostředí v kostele. Za náš klub má celou záležitost na starost p. Ing. Michal Ballarin, kterému rovněž děkujeme.

Pevně věříme, že účastníci byli spokojeni a najdou si i v následujících letech svou cestu k duchovnímu setkání na fotbalovém hřišti. V této myšlence proto chceme i nadále pokračovat a chceme vytvořit tradiční akci konání mše svaté v našem areálu.

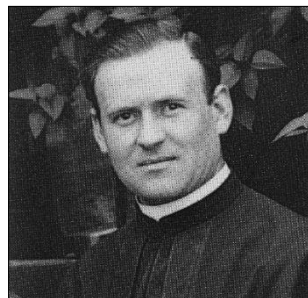
Josef Boček předseda FK Bolatice

BLAHOŘEČENÍ P. RICHARDA HENKES

„Jdu i zde svou cestou s Bohem.

Ano, Bůh je zde blíže než kdekoliv jinde,

protože ho také více potřebujeme.“

Tato slova napsal do dopisu z nacistického vězení **P. Richard Henkes, SAC**, který působil na území ostravsko-opavské diecéze. V jeho rodišti intenzivně probíhají přípravy na jeho blahorečení, které bude 15. září 2019 v německém Limburgu. Představme si tuto zajímavou osobnost blíže.

MLÁDÍ, STUDIA A PRVNÍ PŮSOBNÍ

Narodil se 26. května 1900 v Ruppachu, v německém Porýní. V roce 1919 vstoupil do řádu palotinů, řeholního společenství, jež se snaží zapojit laiky do života církve. Na kněze byl vysvěcen 6. 6. 1925 v Limburgu. Působil jako učitel, exercitátor, kazatel a nakonec i jako farář. Od roku 1931 působil v Horním Slezsku a to v palotinských studijních domech v Katscher (dnes Kietrz) a Frankensteinu (dnes Żąbkowice Śląskie). Vyučoval němčinu a dějepis, později také latinu. Od roku 1938 pracoval v generálním vikariátu Branice.

Postavil se jednoznačně proti národněsocialistické ideologii a odvážně zvěstoval poselství křesťanství. Věděl, že nacismus je uskutečňováním zla a nenávisti, a zároveň byl hluboce přesvědčen o velikosti Ježíšova poselství lásky. Měl v sobě sílu a odvahu obojí nejen srozumitelně a nahlas pojmenovat, ale také konkrétně a prakticky uskutečnit. Když se v Německu dostali k moci nacisté, Richard Henkes se proti nim začal ve svých kázáních vyslovovat. Mluvil velmi odvážně, podle evangelia, ale jasně protinacisticky.

Tlak ze strany nacistů vůči Henkesovi kvůli jeho veřejným projevům sílil, a tak se představení řádu pallotinů rozhodli, že nebudou riskovat zavření církevních škol, a Henkese poslali do vesnice Branice, nyní těsně za polskými hranicemi v sousedství Úvalna na Krnovsku. Tam se Henkes stal ředitelem exercičního domu sv. Josefa. I na tomto místě se ale na něj začal soustřeďovat zájem nacistů. A protože mu hrozilo, že bude muset narukovat do armády, byl jmenován do funkce faráře ve Strahovicích na Hlučínsku.

FARÁŘEM VE STRAHOVICÍCH

Od roku 1941 byl tedy farářem ve Strahovicích na Hlučínsku. Čerpal svou sílu z hluboké mariánské úcty a z Eucharistie. Kromě plnění povinností faráře se věnoval exerciciím v exercičním domě sv. Josefa v Branicích a vystupoval jako kazatel na různých místech v širokém okolí.

Osudné se Henkesovi stalo jedno kázání v březnu roku 1943 v Branicích, jemuž naslouchali i němečtí velitelé umístění v tamním vojenském lazaretu. Ostře se v něm vyhrazuje proti totalitním poměrům hitlerovského Německa. Řekl: „*Současný režim nepotřebuje inteligentní občany, ale jen stádo ovcí. V dobách prvotní církve byli věřící ochotni se za svou víru obětovat, vzdát se všeho. Víra pro ně byla takovou hodnotou, že pro ni riskovali děti, rodiny, dokonce i život. Takový postoj vyžaduje i dnešní doba. K výchově našich dětí v nacisty ovládaném školství mlčíme, ve veřejném prostoru, který ovládá nacistická ideologie, mlčíme. Přichází doba, kdy nám možnost mluvit bude úplně vzata.*“

Jeho činnost byla neustále sledována gestapem. Na základě udání byl 8. dubna 1943 pro „pobuřování národa z kazatelny“ zatčen a odvezen do Ratiboře, kde v jednom dopise napsal: „*Na počátku jsem se ještě modlil za své osvobození, ale nyní jsem se probojoval dál, a i kdybych musel jít do tábora, řekl bych stejně tak 'Deo gratias' jako při mém zatčení... Nyní nastala doba, kdy my kněží následujeme svého Spasitele do Getseman a možná až na Golgotu... A tak už nemám strach.*“

O POTRAVINY SE DĚLIL S OSTATNÍMI VĚZNI

Z Ratiboře P. Richard Henkes zakrátko putoval do koncentračního tábora v Dachau. Na začátku pobytu v Dachau vystřídal několik fyzicky náročných zaměstnání, nakonec se stal kantýnským na bloku číslo 17. Jeho úkolem bylo obstarávat pro vězně ze svého bloku poštu, zajišťovat jídlo a vyřizovat potřebné náležitosti ve vztahu k veliteli bloku. Henkes i nadále pomáhal potřebným, kde mohl. Byl znám i tím, že se s kýmkoliv dělil o své potraviny.

Odevzdat se radikálně Bohu

„*Člověk je vydán lidské krutosti, a tak má smysl jen jedno – odevzdat se zcela radikálně Bohu.*“
(R. Richard Henkes, Dachau)

V situaci tyfové epidemie (v zimě 1944/1945 hladem a epidemií skvrnitého tyfu zemřelo v Dachau asi 15 tisíc lidí) se P. Richard Henkes obětavě věnoval duchovní péči českých vězňů. Spolu s dalšími 19 německými kněžími a 20 polskými se přihlásil k ošetřování nemocných – zvláště Čechů – na bloku 17. Rozhodl se dobrovolně vstoupit do infekčních karanténních bloků, aby sloužil nemocným, i když věděl, že pravděpodobně kvůli tomu zemře. Táborové pravidlo bylo jasné: „Kdo se odváží vstoupit mezi infekčně nemocné, nemůže se vrátit mezi živé“. P. Richard zde strávil tři měsíce svého života, onemocněl a během pěti dnů, 22. února 1945, zemřel. Na prosby uvězněných palotínů byla jeho mrtvola spalena odděleně. Jeho popel byl doručen do Limburku. Tam jej bratři palotini v den 20. výročí jeho primice, 7. 6. 1945, uložili na svém hřbitově.

(Zpracováno za použití internetových zdrojů a diecézního časopisu Okno č. 6/2019)

Paulína Řehánková

Bolatice a já

Asi před třemi lety mě zaujal plakátek z farnosti Bolatice, vyvěšený na Biskupském gymnáziu v Ostravě, o přednášce Kateřiny Lachmanové v tamním kostele sv. Stanislava.

Se svojí neteří jsme se vydaly na cestu autem do obce, kde jsem předtím nikdy nebyla.

Musím poznamenat, že cesta tam byla dobrodružná, protože jsem někde špatně odbočila a do Bolatic jsme pak přijely neznámou polní cestou. Místo jsme však našly.

Díky velmi zajímavé a inspirující přednášce paní Lachmanové jsem absolvovala několik dalších jejích přednášek. V minulém školním roce byla Kateřina Lachmanová přednášející na Biskupském gymnáziu, se kterým by, jak sama řekla, nadále ráda spolupracovala.

Dalším pro mě důležitým momentem byla nabídka postní duchovní obnovy v Bolaticích, kterou mi zprostředkovaly sestry boromejky z Ostravy - Pustkovce. Velmi mě oslovilo téma „Působení Zlého ducha v dnešním světě“. S velkým zájmem a energií jsem jezdila na přednášky pana Václava Čápa. Na závěr celé duchovní obnovy jsem však z Bolatic odjížděla trošku smutná. Pro velký počet dotazů a z časových důvodů se již na mé otázky nedostalo.

Ale jak to bývá, Boží cesty jsou nevyzpytatelné. Sestra boromejka se mě ptala, jak se mi duchovní obnova líbila, a já jsem řekla vše, co jsem prožila. Sestra mě pak kontaktovala s panem Čápem, který začal do Ostravy dojíždět. A tak díky duchovní obnově v Bolaticích docházím k Václavu Čápovi na modlitbu za vnitřní uzdravení a díky tomu mohu více poznávat Boží lásku a dobrotu, kterou Bůh projevuje každému člověku.

Také jsem mohla zažít v rámci Noci kostelů v Bolaticích besedu o Ugandě. Nedávno jsme s mojí rodinou mohli prožít děkovnou dožínkovou mši svatou, zažít slávu a bohatost tradic, které u nás dávno už nejsou. Dovolím si tvrdit, že žiju v křesťansky misijním prostředí a že jsme vděčná za dary a milosti, které jsem v posledním čase obdržela. A právě i Bolatice byly místem tohoto velkého obdarování.

Přeji všem farníkům, aby byli vděční a otevření pro duchovní dary a stále hlouběji poznávali a pocítovali Boží blízkost.

Dagmar Máchová, Dolní Lhota

BŮH CHCE NAŠI SPOLUPRÁCI

Na začátku se začtíme do krátkého podobenství o ptáku.

Byl jednou jeden krásný pták, měl husté, pestré peří a byl plný energie a tužeb. Jednoho dne však naneštěstí spadl do hluboké jámy. Byl celý zmatený a v zoufalství si kladl otázku: „Co mám dělat?“

Tím krásným pestrobarevným ptáčkem s mnoha charismaty a vlohami můžeme být my sami. A najednou se ocitneme uprostřed těžkostí. Jaká bude naše reakce?

První reakce

Pták se nešťastně dívá z jámy směrem nahoru a vidí lidi, kteří přecházejí kolem. Zmocní se ho hněv a říká: „To všechno je vaše vina! Kdybyste jámu zakryli, nespádl bych do ní!“

Také my se snažíme najít nějaké východisko a hledáme člověka, na kterého bychom přenesli svou zlobu a hněv. Snažíme se na někoho ukázat prstem, jen abychom nemuseli obvinít sebe a převzít zodpovědnost za to, co se stalo. Pokud reagujeme tímto způsobem, zůstaneme tam, kde jsme, naplnění hněvem a úzkostí. Pokud se však budeme zlobit na druhé, z jámy se nedostaneme.

Druhá reakce

Pak pták začne volat o pomoc: „Prosím vás, pomozte mi! Prosím vás, vytáhněte mě z té jámy!“

Takto reaguje člověk, když se vypravuje za léčiteli nebo kněžími, jen aby se zbavil svého problému. Myslí si, že jeho uzdravení závisí na druhých, ne na něm. Je přesvědčen, že se uzdraví, když najde někoho, kdo se za něho bude modlit, nebo když najde dobrého exorcistu, který se za něho pomodlí modlitbu za osvobození. Tento člověk hledá pomoc někde mimo sebe a váže své štěstí a uzdravení na druhé.

Třetí reakce

Kolemdoucí lidé ptáka pozorují a dávají se s ním do řeči: „Napni křídla a vyleť ven!“ Snaží se přenést odpovědnost na ptáka. Povzbuzují ho, prosí, aby se svou situací něco dělal. Ale pták reaguje slovy: „Bojím se. Bojím se, že se zraním, když roztáhnu křídla.“

Často je mnohem jednodušší zůstat tam, kde se nacházíme, než vyběhnout z nepříjemné situace. K tomu, abychom se dostali z takového stavu, je možná potřebné, abychom odpustili, a to by mohlo naše křídla poranit. Je možné, že bychom se měli zříct něčeho, čeho se zříct nechceme, a to by též zranilo naše křídélka. Je možné, že bychom museli v něčem poslechnout, a to vše by mohlo křídílům ublížit. Tak se raději utíkáme k magickému uzdravení místo toho, abychom se podrobili uzdravení, které žádá také náš podíl. Ale to se nám často nedaří a zůstáváme na dně jámy.

Čtvrtá reakce

Pták si říká: „Takový je můj osud. Celý život budu muset strávit tady, v této jámě.“

Tato reakce nastává tehdy, když jsme znechucení, když nenacházíme žádnou oporu, která by nám pomohla dostat se z jámy ven. Je to situace lidí, kteří říkají: „Co se dá dělat, je to tak, jak to je. Nemůžu si pomoci.“

Pátá reakce

Nakonec se pták rozhodne svá křídla roztáhnout, ale zjišťuje, že v nich už nemá sílu. Už je pozdě, čas minul a on ztratil všechnu energii, potřebnou k tomu, aby rozevřel křídla a vyletěl.

Kde se nacházím já? Jsem ptákem rozzlobeným na druhé za to, co se stalo? Jsem ptákem, který hledá pomoc u druhých, u magických sil bez toho, abych si pomohl sám? Jsem ptákem, který se bojí roztáhnout křídla, který se bojí, že ho poraní stěny jámy, když bude chtít vyletět? Anebo

jsem znechucený a říkám si: „Takový je můj osud, s tím už nic neudělám.“ Jsem ptákem, který se spokojí s tím, že je nemocný, že žije v problémech a že v nich i zůstane?

Pán Ježíš nás vybízí k tomu, abychom se z jámy osvobodili. Chce nám pomoci, abychom napjali svá křídla, vzletli a znovu získali svobodu, byť bychom se přitom třeba i trochu poranili. Pán Ježíš s námi nejedná magickým způsobem. Vždy požaduje naši spolupráci. V tom je **hluboké tajemství Boží pomoci!** Zachází s námi jako džentlmen a považuje nás za zralé lidi. Je dobré za Pánem přijít a prosit ho o uzdravení. Pak ale také vnímejme to světlo, které nás uschopňuje k tomu, abychom to vše s jeho pomocí zvládli. Ne on za nás naše záležitosti vyřeší, ale my s Ním!

(Zpracováno podle knihy P. Eliase Velly Ježíš – lékař těla a duše, 1. část)

Pavlaína Řehánková

UŽ NASTALA HODINA

Na červencovém modlitebním setkání společenství „Modlitby matek“ jsme se stejně jako jindy s důvěrou modlily za naše děti. Součástí naší modlitby je i zamýšlení se nad náhodně vybraným úryvkem z Bible – tentokrát jsme četly z listu Římanům, 13. Kapitola, verš 8 až 13.

Nejvíce nás v úryvku zaujal verš: „Víte přece, co znamená tento čas: už nastala hodina, abyste procitli ze spánku, vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili.“

Zvažovaly jsme: z jakého spánku máme procitnout? Jaká hodina nastala?

Procitnout ze spánku asi znamená, abychom tím, co umíme, s odvahou sloužili druhým. Nemáme si své „hřivny“ nechat pro sebe, nemáme je zakopat, ale používat je ke službě druhým. A to máme začít dělat teď hned, protože už „nastal ten čas, ta hodina“.

Někdo je například obdařen darem opečovávání nemocného, tak má sloužit nemocnému. A není to jednoduché, často se jedná o dlouhodobou obětavou starost a péči o nemocného, kdy vlastní zájmy musí jít stranou. Jiná má dar, že ráda navštěvuje nemocné a staré lidi, umí jim naslouchat a dokáže jich povzbuzovat v jejich bolestech a trápeních. Další umí hledat a nalézat Pána v obyčejném životě a svědčit o Něm. I toto obdaření má své úskalí, stane se, že na svou osobu zaslechne slova o fanatismu. Jiný je šikovný na ruční práce a dokáže skoro všechno opravit – i tím má sloužit druhým. Každého z nás obdařil náš Pán jiným darem, abychom se navzájem potřebovali a pomáhali si.

Službu pomáhat druhým nemáme odkládat, protože „už nastala ta hodina“. Nevíme, kdy nás Pán odvolá z tohoto světa k sobě, a pak už bude pozdě chtít posloužit druhým.

Edita Moravcová, Společenství matek

Do naší farnosti přijede Mary Shaw,

laická misionářka z Floridy

V polovině října letošního roku přivítá naše farnost významného hosta, a to laickou misionářku z Floridy – Mary Shaw.

Mary Shaw, PhD., je původním povoláním zdravotní sestra a po doktorandském studiu se stala školitelkou zdravotnického personálu. Od roku 1998 slouží jako misionářka a učitelka. Již více než 15 let přijíždí do České a Slovenské republiky pod záštitou Renewal Ministries (Služby obnovy). Pořádá semináře, konference a vede duchovní obnovy jak pro laiky, tak pro kněze a řeholníky. Slouží především v oblasti modlitby za vnitřní uzdravení a osvobození, k čemuž byla uschopněna mnohými charismaty. Má též vzdělání v oblasti duchovního doprovázení. Je členkou katolické charismatické komise na Floridě. Vede modlitební společenství v Gainesville na Floridě, kde také bydlí.

Tlumočit bude laický misionář, teolog a dlouholetý tlumočnický maltského kněze a exorcisty o. Eliase Velly - Václav Čáp, který návštěvy těchto osobností v českých zemích a na Slovensku zprostředkovává a organizačně zajišťuje a naši farnost také v minulosti několikrát navštívil.

Téma, o kterém bude řeč, je velmi široké a potřebné pro každého z nás. Týká se vnitřního uzdravení, tzn. uzdravení srdce. Potřebujeme uzdravovat svá srdce. Uzdravovat ze všeho, čím jsme v minulosti prošli, čím jsme byli zasaženi a také čím jsme sami hřešili. Možná i z toho, čím aktuálně procházíme a neumíme zastavit stále se opakující vzorce vážných pochybení. Srdce každého z nás je nějak zasaženo. Někdy to jsou krvácející rány, jindy

jen bolestivé šrámy a někdy už to jsou jen jizvy, ale i ty mohou být stále citlivé.

Vnitřní uzdravení je proces. Někdy dlouhodobý a vyžaduje trpělivost. Týká se čtyř oblastí: tělesné, emocí (vzpomínek), osvobození od útlaku Zlého a Spásy (poznání Ježíše jako Spasitele). Jde v podstatě o krizi identity. Bez vědomí toho, kdo jsme, začínají duchovní problémy. Naše hříchy pramení z reakcí na rány, které jsme prožili. Tyto překážky nás blokují ve vztazích a způsobují, že nejedeme kupředu. Mohou to být také lži o sobě, neodpuštění, zahořklost, vzorec trvalého (opakujícího se) hříchu, okultní praktiky apod.

Přesné datum a podrobnosti okolo návštěvy Mary Shaw v naší farnosti jsou zatím v jednání a po upřesnění budou včas zveřejněny ve farních ohláškách, v obecním rozhlase, na plakátech a na internetu. Akce se bude konat v kostele sv. Stanislava v Bolaticích.

Nenechejme si ujít jedinečné příležitosti k setkání s touto významnou a zajímavou osobností! Všichni jsou srdečně zváni!

Paulína Řehánková

V České republice žila žena se stigmaty

Před nedávnem se mi dostala do rukou knížka „**Chudobka z Orlických hor**“, které vydalo nakladatelství Flétna.

Kniha pojednává o jediné zatím známé stigmatizované ženě u nás, **Aničce Bohuslavě Tomanové**. Ta žila v letech 1907 – 1957, a podobně jako v Itálii páter Pio, tak i ona svůj život obětovala Bohu a své utrpení věnovala zvláště za kněze, naši mládež a za lidi v naší vlasti.

Anna Tomanová se narodila 8. listopadu roku 1907 v obci Pastviny ve farnosti Klášterec nad Orlicí v nynějším Královéhradeckém kraji a její život se až do jejích čtyř let nelišil od života vrstevníků. Událostí, která navždy změnila její život, byl náhlý požár sousedního stavení. Živě si lze představit vzrušení, jaké může taková tragická událost vyvolat u dospělých, natožpak u dítěte. Anička, která právě doma stála na lavici a dívala se ven z okna, úlekem z náhlého prudkého výšlehu plamene nešťastně spadla naznak tak, že se uhodila o trnož stolu, což zřejmě poškodilo její páteř. Tehdy však ještě nikdo netušil, jak vážné následky bude tento pád mít, problémy se začaly objevovat teprve postupně. Anička si při pohybu zpočátku pomáhala lezením po kolenou, což bylo považováno za dětskou hru, později za dětský rozmar, za nějž byla i na radu lékaře trestána. Dle svědectví člena rodiny se jednou po čtyřech doplazila dokonce za rodiči až na pole, které bylo vzdálené asi kilometr a půl od jejich domu. Nakonec však všem začalo být jasné, že příčinou je vážné onemocnění. Příštích deset let se pak táhly peripetie návštěv lékařů a lékařských ústavů a střídání různých způsobů léčby.

Když bylo Aničce necelých 13 let, byla v Praze operována a po rekonvalescenci se v roce 1920 její stav přece jen zlepšil natolik, že Anička začala chodit o berlích s bandážemi na nohou.

Dne 28. května 1921 Anička přistoupila ke svému prvnímu svatému přijímání. V té době už však byl vážně nemocný i její o mnoho let mladší bratr Bernard, ke kterému měla od narození hezký vztah. Anička se proto v kostele, kam sama došla o berlích, po poradě se zpovědníkem, nabídla Bohu namísto Bernarda, aby se uzdravil.

Zpět z kostela již Anička nedokázala sama odejít a její stav se prudce zhoršil. Naopak její mladší bratr byl druhý den zázračně uzdraven. Tehdy jí pětiletý Bernard sám od sebe řekl: „*Andulo, nebreč, až budu farářem, vezmu tě k sobě.*“ Od té chvíle už Anička prakticky navždy zůstala upoutána na lůžko a kolečkové křeslo.

Bernard později skutečně vstoupil do semináře a stal se knězem. Anička pak v období mezi 4. červnem 1944, kdy její bratr sloužil svou primiční mši svatou, a 16. červnem 1944, kdy se slavil Svátek Božského Srdce Páně, obdržela stigmata na rukou, na nohou, na boku a na hlavě. Již předtím však v roce 1929 na Svátek Krista Krále údajně spatřila Ježíška, který se jí dotkl a ona pak dle svých slov pocítila bolest na rukou, nohou a u srdce.

Je nutné ještě vysvětlit, co vlastně **stigmata** jsou:

Jedná se o zvláštní mystickou milost, kterou dává Bůh, kdy má člověk známky Kristova utrpení v podobě ran na rukách a nohách po hřebech při ukřižování, na boku po zásahu kopí a na hlavě jako obtisk trnové koruny. Kromě pěti ran a obtisku trnové koruny mají někteří stigmatiči také viditelné znamení na rameni - na místě, na němž náš Pán nesl kříž, nebo i jiné rány po bití a bičování.

Protože informace o stigmatěch se rychle šířila v bližším i vzdálenějším okolí, k Aničce začaly proudit zástupy věřících, kněží, ale i zvědavců a podivínů.

Sama Anička ale na sebe nemoci druhých lidí často brala dobrovolně, což ještě zvyšovalo její vlastní utrpení. Jsou zdokumentovány mnohé případy, kdy druhým takto pomohla od nemoci, ať už to byly malé děti či dospělí. Z lásky k bližním často prosila Pána, aby mohla trpět místo těch, kteří ji navštívili s vážnou nemocí, a jež vždy povzbuzovala. Kromě toho, že se každý den modlila celý růženec, strávila touto svojí zamilovanou modlitbou i mnoho probdělých nocí, aby pomohla svou přímlovou bližním.

Anička Tomanová zemřela 29. března 1957.

Před několika lety vzniklo sdružení Anny Bohuslavy Tomanové, a to pod vedením pana Petra Vlasatého, které nyní usiluje za blahořečení její osoby.

Protože mě kniha natolik zaujala, rozhodla jsem se podniknout cestu na toto vzácné místo a dohodnout si návštěvu v Klášterci nad Orlicí. Tam mi vedoucí sdružení Petr Vlasatý udělal v kostele v Klášterci nad Orlicí přednášku o tomto kostele a o stigmatizované Aničce Bohuslavě Tomanové, která je pochována na místním hřbitově. U tohoto hrobu je také lavička, kde se dá posedět a modlit se za přímlovu této vzácné ženy. Také jsem obdržela různé obrázky o této trpitelce, které mám šířit mezi lidmi.

Regina Fojtíková

MODLITBA ZA BLAHOŘEČENÍ ANNY BOHUSLAVY TOMANOVÉ

**Pane Ježíši Kriste,
přítomný v Nejsvětější Svátosti Oltářní,
uděl nám na přímlovu své služebnice
Anny Bohuslavy
- pro její lásku k Tobě, k Panně Marii
a ke svátosti kněžství
- nová duchovní povolání.
Oslav její jméno tím,
že nám na její přímlovu udělíš milost,
o kterou Tě s důvěrou nyní prosíme,
a dej, aby tato pokorná služebnice
byla jednou zařazena do společenství svatých.
Jenž žiješ a kraluješ s Bohem Otcem
v jednotě Ducha svatého
po všechny věky věků.**

Amen.

Adorace a pobožnosti:

každá středa	tichá adorace před Nejsvětější Svátostí Oltářní od 18:00 do 19:00
1. čtvrtek v měsíci	5. 9., adorace za nová kněžská, řeholní a misijní povolání
1. pátek v měsíci	6. 9., tichá adorace a možnost svaté zpovědi od 17:00 do 17:45; společná modlitba litaní k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a svátostné požehnání; po mši svaté tichá adorace do 19:30
3. pátek v měsíci	20. 9., po mši svaté společná modlitba Korunky k Božímu milosrdenství a poté adorace před Nejsvětější Svátostí Oltářní, ve které budeme chválit i odprošovat Hospodina a děkovat Mu
každá sobota	půl hodiny před sobotní mši svatou pobožnost k Panně Marii, Matce ustavičné pomoci se zpěvy a litaniami

Setkání společenství:

Schola	každá neděle v 09:00
Ministranti	
Podávající sv. přijímání	14. 9. v 19:00
Společenství matek	2. 9. a 16. 9. v 19:00
Společenství seniorů	17. 9. v 16:00

SBÍRKY:

Měsíční na opravy	14. 9. a 15. 9.
Na církevní školy	21. 9. a 22. 9.

Návštěva nemocných:

6. 9.	Příkopní, Ratibořská, Luční, Slunečná, Polní, Květinová, Lesní, Svobody, Souběžná, Hlučínská
30. 9.	na Borové
4. 10.	Družstevní, Sokolovská, Nádražní, K Hrázi, Jasanová, 1. Máje, Hornická, Padoly

Od pondělí 2. září jsou úřední hodiny na faře každé pondělí a pátek od 16:30 do 17:30 hodin. O prvním pátku v měsíci jsou o 30 minut

kratší, tedy od 16:30 do 17:00 hodin, a to z důvodu zpovídání.

Na přání otce biskupa se budeme od pátku 6. září modlit po každé mši svaté nověnu předcházející blahorečení P. Richarda Henkese. Ve středu, kdy v naší farnosti mše svatá není, se nověnu budeme modlit v 18:00 hodin před adorací Nejsvětější Svátostí Oltářní. P. Richard Henkes bude blahorečený v německém Limburgu v neděli 15. září 2019.

Brigáda na stavbu lešení v obou sakristiích bude v sobotu 7. září po ranní mariánské mši svaté. Prosíme muže naší farnosti, kteří by se brigády mohli zúčastnit, aby se přihlásili u pana Patrika Vehovského buď osobně, nebo na tel. čísle 728 148 389. S těmito stavebními pracemi bude také spojeno dočasné přemístění sakristie do provizorních prostor, a to do boční kaple nalevo od oltáře.

Mše svatá za žáky, studenty a pracovníky školství s prosbou o Boží požehnání do nového školního roku bude sloužena v neděli 8. září v 10:00 hodin. Bude to zároveň dětská mše svatá.

V sobotu 28. září, v den Slavnosti sv. Václava, mučedníka a hlavního patrona českého národa, bude sloužena mše svatá v 18:00 hodin. Jedná se o slavnost s doporučenou účastí na mši svaté. Tato mše svatá bude s nedělní platností.

Úmysly mší svatých

Po	2. 9.	18:00	Za + Pavla Řehánka k 1. výročí úmrtí
Út	3. 9.	06:30	Za + vnučku a za živé rodiny
Čt	5. 9.	18:00	Za + Maxmiliána Česku, rodiče z obou stran a za živé rodiny
Pá	6. 9.	18:00	Za + Ludvinu Mrkvovou, manžela a děti a za živé rodiny
So	7. 9.	06:30	maríánská: Za + Annu Bravanskou, manžela, syna a za duše v očistci
		18:00	Za + Mariiluisu Kupkovou, + rodiče a živé rodiny do ochrany Matky Boží
Ne	8. 9.	08:00	Za + Stanislava Harasima k 2. výročí úmrtí, za všechny + příbuzné a za živé rodiny
		10:00	dětská: S prosbou o Boží požehnání pro nový školní rok
Po	9. 9.	18:00	Za + Josefa Šubjáka, dva syny a rodiče z obou stran
Út	10. 9.	06:30	
Čt	12. 9.	18:00	Za + rodiče, manžela a živé rodiny do ochrany Boží
Pá	13. 9.	18:00	Za + Elišku Sněhotovou, + manžela a syna a za živé rodiny
So	14. 9.	18:00	Na poděkování P.B. za 60 let manželství, 80 let života, za rodiče z obou stran a za živé rodiny
Ne	15. 9.	08:00	Za + rodiče z obou stran, čtyři + syny a dvě dcery, zetě a za živou rodinu
		10:00	Na poděkování P.B. za 50 let života s prosbou o další požehnání pro celou rodinu
Po	16. 9.	18:00	Za + Antonína Štvrtníu k 1. výročí úmrtí
Út	17. 9.	06:30	
Čt	19. 9.	18:00	Na jistý úmysl
Pá	20. 9.	18:00	Za + Františka Kramáře, rodiče a duše v očistci
So	21. 9.	18:00	Na poděkování za přijatá dobrodiní s prosbou o další milosti Boží a ochranu P.M.
Ne	22. 9.	08:00	Za + Gertrudu Hluchníkovou k nedoř. 90. nar., + manžela, syna a za živé rodiny
		10:00	dětská: Za + Karla Kooba k nedoř. 100. nar., manželku, rodiče z obou stran a za živé rodiny
Po	23. 9.	18:00	Za + Martu Řehánkovou a manžela
Út	24. 9.	06:30	
Čt	26. 9.	18:00	Za + Valesku Fusovou, padlého manžela, děti a sourozence
Pá	27. 9.	18:00	Za + Anežku Dudovou, manžela, dva syny, snachu a rodiče z obou stran
So	28. 9.	08:00	ze Slavnosti sv. Václava: Za + Františka Šoltyse, manželku a syna
		18:00	Za + Marii Řehořovou, manžela, tři syny, snachu a vnuka
Ne	29. 9.	08:00	Za + Valesku Ratajovou u příležitosti nedožitých 100 let
		10:00	Na poděkování P.B. za 30 let manželství s prosbou o další Boží požehnání
Po	30. 9.	18:00	Borová:

Vydává:	Římskokatolická farnost Bolatice, Svobody 13, 747 23 Bolatice		
Šéfredaktor:	Hedvika Vehovská	Náklad:	620 ks
Web:	www.farnost.bolatice.cz www.farnostbolatice.cz	E-mail::	studanka@volny.cz rkf.bolatice@doo.cz
Uzávěrka:	23. 8. 2019	Příští číslo:	1. 9. 2019
Telefon::	731 625 635	Evidenční číslo:	MK ČR E 14902